

W. Sutkowski

Orzecznictwo Sądu Najwyższego : wyrok z dnia 24 lutego 1975 r. (RAD 8

Palestra 19/10(214), 78-79

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

WYROK

**z dnia 24 lutego 1975 r.
(RAD 8/75)**

Adwokat podejmujący się czynności przed sądem w stanie wskazującym na użycie alkoholu nie tylko dopuszcza się ciężkiego wykroczenia przeciwko etyce zawodowej, ale naraża nadto na szkodę interesy swego klienta i poważnie godzi w dobre imię zawodu.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 1975 r. sprawy adw. X., obwinionego z art. 93 u. o u.a., w wyniku złożonej przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej na niekorzyść obwinionego rewizji nadzwyczaj-

nej od prawomocnego orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Z. z dnia 15 grudnia 1973 r. KD 3/73,

orzekł:

1. zmienić zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że za przypisane obwinionemu przewinienie dyscyplinarne wymierzyć karę nagany i karę pieniężną w kwocie 3000 złotych;
2. obciążyć obwinionego kosztami postępowania.

Z uzasadnienia:

Orzeczeniem Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Z. z dnia 15 grudnia 1973 r. KD 3/73 adw. X. został uznany za winnego tego, że w dniu 17 sierpnia 1973 r. jako obrońca osk. Y. stanął się na rozprawie w sądzie w stanie wskazującym na spożycie alkoholu, i za to, na podstawie art. 93 pkt 1 oraz art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy o ustroju adwokatury z dnia 19.XII.1963 r. (Dz. U. Nr 57, poz. 309) skazany został na karę dyscyplinarną upomnienia.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia została wniesiona przez Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej rewizja nadzwyczajna na niekorzyść obwinionego, która podniosła zarzut wymierzenia obwinionemu adwokatowi kary rażąco łagodnej i niewspółmiernej do wagi zarzucanego i przypisanego mu wykroczenia dyscyplinarnego. W konkluzji rewizja zawiera wnioski o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia kary dyscyplinarnej upomnienia i o wymierzenie obwinionemu za przypisany mu czyn kary surowszej albo też o uchylenie zaskarżonego orzeczenia

i przekazanie sprawy Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w Z. do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie przed Sądem Najwyższym rzecznik dyscyplinarny Naczelnej Rady Adwokackiej wnosił o wymierzenie obwinionemu kary dyscyplinarnej nagany i kary pieniężnej w kwocie 5000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:
Rewizja jest zasadna. (...)

Karę wymierzoną obwinionemu za to wykroczenie dyscyplinarne należy uznać za niewspółmiernie łagodną w stosunku do rodzaju i wagi wykroczenia oraz stopnia zawinienia obwinionego.

Przepis art. 307 § 4 k.p.k. stanowi, że nie mają wstępu na rozprawę osoby znajdujące się w stanie nie leującym z powagą sądu. Skoro więc ustawa stawia takie wymagania w stosunku do wszystkich osób przytływających na rozprawę sądową, to tego rodzaju wymagania jeszcze bardziej stają się rygorystyczne w stosunku do uczestników procesu karnego, w tym również — oczywiście — i obrońców. (...)

Adwokat podejmujący czynności przed sądem w stanie wskazującym na użycie alkoholu nie tylko dopuszcza się ciężkiego wykroczenia przeciwko etyce zawodowej, ale naraża nadto na szkodę interesy swego klienta i poważnie godzi w dobre imię zawodu. (...)

Podzielając zatem wnioski rewizji i częściowo rzecznika dyscyplinarnego

Naczelnej Rady Adwokackiej, Sąd Najwyższy uznał za odpowiednie do przewidzenia obwinionego kary: naganę oraz — jako karę dodatkową — karę pieniężną w kwocie 3000 zł. Przy orzekaniu tej ostatniej kary uwzględniono — poza wagą samego wykroczenia — również stosunki majątkowe, rodzinne i dochody obwinionego.

Opr. adw. W. Sutkowski

2.

UCHWAŁA z dnia 27 marca 1975 r. (VI KZP 48/74) *

W wypadku umorzenia postępowania karnego, m. in. z mocy art. 2 ust. 1 pkt 1—3 ustawy z dnia 18.VII.1974 r. o amnestii (Dz. U. Nr 27, poz. 159), kwestię zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego wyłożonych przez oskarżyciela posiłkowego reguluje przepis art. 549 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu przekazanego na podstawie art. 390 § 1 k.p.k. przez Sąd Wojewódzki na-

stępującego zagadnienia prawnego wymagającego zasadniczej wykładni ustawy:

„Czy w wypadku umorzenia postępowania na mocy art. 2 ust. 1 pkt 1 (bądź pkt 3) ustawy z 18.VII.1974 r. o amnestii oskarżycielowi posiłkowemu przysługuje zwrot wyłożonych kosztów zastępstwa adwokackiego w I i II instancji?”

uchwalił udzielić odpowiedzi jak wyżej.

Uzasadnienie

Stosownie do przepisu art. 15 ustawy z dnia 18.VII.1974 r. o amnestii (Dz. U. Nr 27, poz. 159) postępowanie w zakresie stosowania amnestii prowadzi się zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, chyba że przepis szczególny ustawy o amnestii stanowi inaczej.

Przepisu szczególnego regulującego zagadnienie kosztów zastępstwa adwokackiego ustawa o amnestii nie zawiera, tym samym więc pozostawia to zagadnienie przepisom kodeksu postępowania karnego.

W myśl art. 549 § 1 pkt 1 k.p.k. w sprawach toczących się z oskarżenia prywatnego, a więc takich, w których

oskarżyciel posiłkowy nie występuje, koszty postępowania w razie jego umorzenia ponoszą, w zależności od sytuacji, oskarżyciel prywatny, oskarżony albo jedna z tych stron, w myśl zaś pkt 2 art. 549 k.p.k. we wszystkich innych sprawach — Skarb Państwa z wyjątkiem opłat na rzecz zespołów adwokackich, jeżeli w sprawie występowały obrońcy lub pełnomocnicy ustanowieni z wyboru.

Pokrzywdzony może występować w charakterze oskarżyciela posiłkowego w sprawach o przestępstwa z oskarżenia publicznego (art. 44 § 1 k.p.k.) oraz w sprawach o przestępstwa ści-

* Uchwała ta opublikowana została w OSN Prok. Gener. zesz. 5 z 1975 r., poz. 58.